

დანიელის წიგნი — სამოცდამეხუთე ნაწილი

წინასწარმეტყველური გამოცხადება: 2020 წლის 18 ივლისის
იმედგაცრუების და უკანასკნელ დღეებში შუაღამის ძახილის განშლად
მიმდინარე უწყების გაგება

Jeff Pippenger
2024-01-29

2020 წლის 18 ივლისის ღვთის უკანასკნელი დღეების რეფორმატორულ მოძრაობას პირველი იმედგაცრუება ეწია. ამან მონიშნა გზა-მარკერი მესამე „ვაი“-ს ისტორიაში, რომელიც არის გვიანი წვიმის ისტორია და აგრეთვე ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორია. ეს ისტორია წარმოდგენილი იყო წმინდა ისტორიის ყოველ რეფორმატორულ მოძრაობაში, უფრო სპეციფიკურად კი წარმოდგენილი იყო მილერიტული მოძრაობის ისტორიით, და ილუსტრირებული იყო ათი ქალწულის იგავით, და იგი წარმოადგენს იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიას, რომელსაც ყოველი წინასწარმეტყველი მიუთითებდა.

18 ივლისი, 2020 წელი, წარმოადგენს მოძრაობის პირველ იმედგაცრუებას და, როგორც ასეთს, აღნიშნავს დაყოვნების ჟამის დადგომას ათი ქალწულის იგავში და აბაკუმში. მილერიტთა ისტორიაში ისევე დადგინდა, რომ სწორედ იმავე მტკიცებულებამ, რომელმაც ისინი მათ მცდარ გამოცხადებამდე მიიყვანა, გამოავლინა ჭეშმარიტი თარიღი. ათი ქალწულის იგავის დაყოვნების ჟამი მაშინ აწმყო ჭეშმარიტებად იქნა დანახული, და ეს დაყოვნების ჟამი იგივე იყო, რაც აბაკუმის მეორე თავში აღნიშნული დაყოვნების ჟამი. ათი ქალწულის იგავი იმეორდება ასო-ასომდე, და ეს რეალობა მიუთითებს, რომ მხოლოდ ისინი, ვინც იმედგაცრუებაში იყვნენ ჩართულნი, არიან კანდიდატები იმისა, რომ იყვნენ ან გონიერი, ან უგუნური ქალწული.

ლაოდიკიელი ადვენტიზმის დიდი ერთობა გამოიცადა მესამე ვაის მოსვლით 2001 წლის 11 სექტემბერს, და როცა 2020 წლის 18 ივლისის წარუმატებელმა წინასწარმეტყველებამ ჩაიარა, ლაოდიკიელი ადვენტიზმი მიტოვებულ იქნა, რათა უმიზნოდ გადახვეწილიყო უკან, რომისკენ, როგორც ეს მილერიტულ ისტორიაში პროტესტანტებს დაემართათ.

მილერიტებმა არა მხოლოდ ათი ქალწულის იგავის აღსრულებად ამოიცნეს დაყოვნების დრო, არამედ ჰაბაკუკშიც დაინახეს, რომ ხილვის მოლოდინის ბრძანება, თუმცა იგი ყოვნდებოდა, იმავე წინასწარმეტყველური გზამანიშნავი იყო. ამგვარად, ჰაბაკუკი ადასტურებს, რომ ხილვა, რომელიც შეცდომით იყო წარმოდგენილი და რომელმაც პირველი იმედგაცრუება გამოიწვია, სწორედ ის ხილვა იყო, რომელიც ბოლოს „ილაპარაკებდა“.

ვინაიდან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვისაა; მაგრამ ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს: თუნდაც დაყოვნდეს, დაელოდე მას; რადგან უეჭველად მოვა, არ დაყოვნდება. აბაკუმი 2:3.

უწყება, რომელმაც პირველი იმედგაცრუება წარმოშვა, იყო იგივე უწყება, რომელიც ახლო მომავალში აღსრულებულად უნდა ყოფილიყო ცნობილ-შეცნობილი, მაგრამ იგი კვლავაც იმ წინარე წინასწარმეტყველურ არგუმენტებს ეყრდნობოდა, რომლებიც პირველ მცდარ გამოცხადებაში იყო გამოყენებული.

მილერიტულ ისტორიაში პირველად გამოიცადნენ ყოფილი აღთქმის ხალხი, ხოლო შემდგომად გამოიცადნენ ახალი აღთქმის ხალხი. გამოცდა დაიწყო პროტესტანტთათვის, როდესაც გამოცხადების მეათე თავის პირველი ანგელოზი და გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზი (რადგან ისინი ერთი და იგივე ანგელოზია) ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს. მათი გამოცდა დასრულდა პირველი იმედგაცრუებით და გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მეორე ანგელოზის მოსვლით.

მილერიტულ ისტორიაში მილერიტთა გამოცდა დაიწყო მეორე ანგელოზის მოსვლით პირველ გაცრუებაში და დასრულდა შუაღამის ღაღადის მოსვლით, რომელსაც დას უაიტი წარმოგვიდგენს, როგორც ანგელოზთა სიმრავლეს, რომლებიც მეორე ანგელოზს უერთდებიან. სულიწმიდის ძალით, იმ მილერიტებმა, რომლებმაც ამოიცნეს და მიიღეს შუაღამის ღაღადის უწყება, მაშინ განცალკევდნენ იმ მილერიტთაგან, რომლებმაც ვერ შეიცნეს ის უწყება, რომელიც ყოველ მხარეს ეცემოდა მათ ირგვლივ. 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა მესამე ანგელოზი და ხილვამ, რომელიც დაყოვნებულიყო, მაშინ წარმოთქვა თავისი სიტყვა.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ისტორიაში პირველად გამოიცადნენ ყოფილი აღთქმის ხალხი, შემდეგ კი ახალი აღთქმის ხალხი. გამოცდა ლაოდიკიური ადვენტიზმისთვის დაიწყო მაშინ, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის პირველი ხმა და გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მესამე ანგელოზი (რადგან ისინი ერთი და იგივე ანგელოზია) ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. მათი გამოცდა დასრულდა 2020 წლის 18 ივლისის იმედგაცრუებით.

მესამე ანგელოზის მოძრაობაში ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდა დაიწყო პირველი იმედგაცრუების დადგომით და დასრულდება შუაღამის ღაღადის უწყების მოსვლით. სულიწმიდის ძალით ისინი, ვინც ახლა ცნობენ და იღებენ შუაღამის ღაღადის უწყებას, მაშინ გამოეყოფიან უგუნურთა და ბოროტთა შორის იმათ, რომლებმაც ვერ შეიცნეს მრავალმხრივი უწყება, რომელიც ახლა ყოველი მხრიდან ევლინება მათ.

მალე მომავალი კვირა დღის კანონის დროს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის მეორე „ხმა“ ლაპარაკობს; ეს ასევე არის ხილვა, რომელმაც „დააყოვნა“ ლაპარაკი. იგი აგრეთვე წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყებას, რომელიც ძლიერდება და ხმამაღალ ღაღადად იქცევა.

შუაღამის ძახილი წარმოდგენილია მრავალი ანგელოზით, რომლებიც უერთდებიან წინამავალ ანგელოზს. შუაღამის ძახილის უწყებას აქვს რამდენიმე შემადგენელი ელემენტი, რომლებიც მთლიან უწყებას შეადგენს, ხოლო ანგელოზები უწყებათა სიმბოლოებია. მილერიტულ ისტორიაში პიონერად, რომელმაც ჭეშმარიტი შუაღამის ძახილის უწყების გამოტანაში წინამძღოლი როლი შეასრულა, სახელდება სამუელ ს. სნოუ. იმ ისტორიაში კარგად არის დოკუმენტირებული, რომ სნოუს მიერ შუაღამის

მახილის უწყების გაგება დროის გარკვეული პერიოდის განმავლობაში ვითარდებოდა.

ეს ისტორია ზედმიწევნით, სიტყვასიტყვით მეორდება, და საბოლოო შუალადის ღაღადისის უწყება საჯაროდ ვითარდებოდა 2023 წლის ივლისის ბოლოდან. ეს მხოლოდ ისლამის უწყება არ არის, არამედ მასში შედის აგრეთვე ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის უწყებაც. მასში შედის გამოცხადება იმისა, რომ მიწის მხეცის ორი რქა ორივე გადის „სიკვდილსა და აღდგომას“, რადგან ისინი მხეცის ხატებასთან პარალელდება, რომელიც იმავე ისტორიაში ასრულებს წინასწარმეტყველურ იგავ-გამოცანას, რომ „მერვე შვიდთაგან არის“. მასში შედის „შვიდი ქუხილის“ „ფარულ ისტორიასთან“ დაკავშირებული გამოცხადებანი, და იგი ასრულებს წინასწარმეტყველურ იგავ-გამოცანას იმ „ქვის“ შესახებ, რომელიც უარყოფილ იქნა და გახდა „კუთხის თავი“, რადგან ცხადდება, რომ ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდგზისი“ არის ის ძაფი, რომელიც მილერის ისტორიის ყველა ჭეშმარიტებას ერთად ქსოვს იმ ჭეშმარიტებებთან, რომლებიც 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, გაიხსნა. მეფსალმუნე ამას ასე ამბობს:

ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, კუთხის თავად იქცა. ეს უფლისაგან მოხდა; საკვირველია ჩვენს თვალში. ეს არის დღე, რომელიც უფალმა შექმნა; ვიხაროთ და ვიმხიარულოთ მასში. ფსალმუნები 118:22-24.

„ქვა“, რომელიც იყო პირველი „ძვირფასი ქვა“, აღმოაჩინა უილიამ მილერმა (და ძვირფასი ქვებიც ქვებია), არის „დღე, რომელიც შექმნა უფალმა“. წინა სტატიებში ნაჩვენები იყო, რომ შაბათის მცნების წყობა და სიტყვები იდენტურია შვიდის წმინდა ციკლის წყობასთან, როგორც ეს გადმოცემულია ლევანთა წიგნის ოცდამეხუთე თავში. მეშვიდე დღეს დასვენება განასახიერებდა მიწის დასვენებას მეშვიდე წელს, და როცა ეს ორი მცნება ამგვარად განიხილება, ისინი იძლევა მოწმობას, რომ ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში დღე წარმოადგენს წელიწადს.

ისინიც აჩვენებენ, რომ ის გაგება, რომელსაც მილერი ქადაგებდა ღვთის „შვიდგზის“ რისხვის შესახებ ლევანთა ოცდამეექვსე თავში, წარმოდგენილია როგორც „ერთი დღე“, რადგან უფალმა შვიდწლიანი წმიდა ციკლი დაადგინა ისევე უექველად, როგორც ექვს დღეში შექმნა ცანი და დედამიწა და მეშვიდე დღეს განისვენა.

როცა იესომ დაასრულა ვენახის იგავი, მან ფარისევლებს კითხვა დაუსვა.

ამიტომ, როდესაც ვენახის უფალი მოვა, რას უზამს იმ მევენახეებს? უთხრეს მას: ბოროტთა მათთა საწყალოდ დაღუპავს, ხოლო თავის ვენახს სხვა მევენახეებს მიაბარებს, რომლებიც ნაყოფს მისცემენ თავ-თავიანთ ჟამს. იესომ უთხრა მათ: ნუთუ არასოდეს წაგიკითხავთ წერილებში: ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, სწორედ იგი გახდა კუთხის თავი; ეს უფლისაგან მოხდა და საკვირველია ჩვენს თვალში? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევით და მიეცემა ერს, რომელსაც მისი ნაყოფი გამოაქვს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, დაიმსხვრევა; ხოლო ვისზედაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას. და როცა მღვდელმთავრებმა და ფარისევლებმა მოისმინეს მისი იგავები, მიხვდნენ, რომ მათზე ამბობდა. მათე 21:40-45.

ვენახის იგავი არის იგავი იმის შესახებ, რომ წინანდელი რჩეული ერი გვერდით იქნა ჩავლილი და სასუფეველი ახალ რჩეულ ერს მიეცა. „ქვა“, რომელიც, იესოს თანახმად, უარყოფილ იქნა, არის ის „ქვა“, რომელიც ან იხსნის, ან დაღუპავს, იმის მიხედვით, თუ როგორ იქნება იგი მიღებული. „ქვა“ იმ კონტექსტში, რომელსაც იესო იყენებდა, აუცილებლად ბიბლიური ჭეშმარიტება უნდა იყოს, რადგან მას შეუძლია მართალი ნაყოფის გამოღება, ხოლო ქრისტეს სიმაღლეს კაცებსა და ქალებში მხოლოდ მაშინ იბადება, როცა ისინი მის ჭეშმარიტების სიტყვას იღებენ.

განწმიდე ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვაა ჭეშმარიტება. იოანე 17:17.

„ქვა“ არის მოძღვრება, რომელიც ან მიიღება, ან უარყოფილია; ხოლო იესო არის სიტყვა, და საქმეების წიგნში პეტრე „ქვას“ ქრისტედ განსაზღვრავს.

გაცხადებული იყოს ეს თქვენ ყოველთა წინაშე და ისრაელის მთელი ხალხის წინაშეც, რომ იესო ქრისტე ნაზარეტელის სახელით, რომელიც თქვენ ჯვარს აცვით, რომელიც ღმერთმა მკვდრებით აღადგინა, სწორედ მისი მიერ დგას ეს კაცი თქვენს წინაშე განკურნებული. ეს არის ქვა, რომელიც თქვენ, მამნებლებმა, შეურაცხვეთ, და რომელიც კუთხის თავად იქცა. და ხსნა არ არის არავისში სხვაში, რადგან ცისქვეშეთში არ არის ადამიანთათვის მიცემული სხვა სახელი, რომლითაც უნდა ვიხსნათ. საქმეები 4:10–12.

შემდეგ კი, პირველ პეტრეს წერილში, იგი „ქვის“ სიმბოლიკას კიდევ უფრო ავრცობს, თუმცა მას იმავე კონტექსტში ტოვებს — ყოფილი აღთქმის ერის გვერდის ავლისა და ახალი რჩეული ერის არჩევისა, რომლებიც, როგორც თავად ამბობს, „ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ახლა კი ღმერთის ხალხი ხართ; რომელთაც წყალობა არ გქონდათ მიღებული, ახლა კი წყალობა მიიღეთ.“

რომელთანაც მოსულნი, როგორც ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, ხოლო ღვთის მიერ რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, აშენდებით სულიერ სახლად, წმიდა მღვდელობად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნო. ამიტომაც წერილში არის ნათქვამი: აჰა, ვდებ სიონში უმთავრეს კუთხის ქვას, რჩეულს, ძვირფასს; და ვინც მასზე ირწმუნებს, არ შერცხვება. ამრიგად, თქვენთვის, რომელთაც გწამთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, იგი იქცა კუთხის თავად, და საცდურის ქვად და დაბრკოლების კლდედ მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე დაბრკოლდებიან, ურჩებით; რისთვისაც დანიშნულნიც იყვნენ. 1 პეტრე 2:4–8.

პეტრე ამბობს უწინარჩეულ ხალხზე: „ურჩთათვის ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყეს, სწორედ იგი იქცა კუთხის თავად, და ქვა დაბრკოლებისა, და კლდე საცდურისა, მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე ბრკოლდებიან, ურჩნი არიან; რისთვისაც კიდევ იყვნენ დანიშნულნი.“

იესო წარმოდგენილია სამირკვლის ყოველი წმინდა სიმბოლური გამოსახულებით.

რადგან სხვა საფუძვლის დადება არავის ძალუძს იმაზე მეტისა, რაც უკვე დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. 1 კორინთელთა 3:11.

საძირკველი, რომელიც მილერიტებმა ააშენეს, იყო საუკუნეთა კლდე (ქვა).

„გაფრთხილება მოვიდა: არავითარი რამ არ უნდა იქნეს დაშვებული, რაც შეარყევს რწმენის იმ საფუძველს, რომელზეც ვაშენებდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი, და მას შემდეგ მუდმივად ვიდექი მსოფლიოს წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ ვაპირებთ ფეხების აღებას იმ საძირკველიდან, რომელზეც ისინი დაიდგა, როდესაც დღითი დღე გულმოდგინე ლოცვით ვეძებდით უფალს, ნათლის ძიებაში. როგორ ფიქრობთ, განა შემიძლია უარყო ის ნათელი, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს როგორც საუკუნეთა კლდე. იგი მას შემდეგ მიმიძღვის, რაც მომეცა.“ Review and Herald, April 14, 1903.

პირველი ძვირფასი ქვა, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა და რომელიც მილერიტული საფუძვლის ნაწილად იქცა, რომელიც არის, ვითარცა საუკუნეთა კლდე, იყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“, და ეს „შვიდი ჟამი“ იყო პირველი საფუძველმდებრივი ჭეშმარიტება, რომელიც განზე გადადეს იმ მილერიტმა პიონერებმა, რომლებმაც თავად ახლაზნა ააგეს მილერიტული საფუძველი. სწორედ მშენებლებს უნდა უარეყოთ ეს საფუძვლის ქვა. ეს „ქვა“, რომელიც ქრისტეს განასახიერებს, აგრეთვე არის დღე, რომელიც უფალმა შექმნა, რადგან მან მეშვიდე დღე დასვენების დღედ შექმნა, ხოლო მეშვიდე წელი — წლად, რომელშიც მიწას უნდა დაესვენა. 1863 წელს ეს საფუძვლის ქვა უარყოფილ იქნა, მაგრამ იგი უნდა იქნეს დადგენილი „კუთხის თავად“ და „საცდურის ქვად“ ურჩთათვის.

ისლამის მესამე ვაის შესახებ უწყება არის ას ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმაციული მოძრაობის თემა, და გამოცდის პროცესი დაიწყო მაშინ, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, იმ დროს, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები 2001 წლის 11 სექტემბერს დაემხო. ადვენტიზმი დუმდა იმ წინასწარმეტყველური ამოცნობის შესახებ, რომ 2001 წლის 11 სექტემბერი იყო „აღმოსავლეთის ქარის დღის“ მოსვლა. 2020 წლის 18 ივლისს ისინი უკან დარჩნენ, როდესაც გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე იმ დიდი ქალაქის ქუჩებში იქნენ მოკლულნი. ადვენტიზმის გამოცდა დასრულდა, და იმათთვის, ვინც ისლამის უწყების ამოცნობას აღიარებდა, გამოცდა უკვე მიმდინარეობდა.

2023 წლის ივლისის დასასრულამდე ქუჩებში მკვდრად მწოლიარობის შემდეგ, მკვდარი ხმელი ძვლები შემდეგ ეზეკიელის პირველი უწყებით აღიმდრნენ. ეზეკიელის მეორე უწყება არის მესამე ვაის ისლამის ოთხი ქარის უწყება, რომელიც წარმოადგენს შუალამის ღალადის უწყების პროგრესულ ბეჭდახსნას — იმ ხილვისა, რომელმაც დაიგვიანა, და მთელი მოძრაობის პერიოდის თემისა. ამის შემდეგ სხვადასხვა ჭეშმარიტება იქნა ბეჭდახსნილი, რადგან შუალამის ღალადის უწყება მრავალმხრივ უწყებას წარმოადგენს. პირველი ჭეშმარიტება, რომელიც მკვდარ ხმელ ძვლებს დაუპირისპირდა, იყო პირველი ჭეშმარიტება, რომელიც ლაოდიკიურმა ადვენტიზმმა უარყო, და იგი წარმოადგენს იმ ჭეშმარიტებას, რომელიც აღნიშნავს ლაოდიკიიდან

ფილადელფიამდე გადასვლას.

ჭეშმარიტება არის დაბეჭდვის უწყება და, ამიტომ, საჭიროა, რომ იგი დამკვიდრდეს როგორც გონებრივად, ისე სულიერად. საკმარისი არ არის იმის აღიარება, რომ პერიოდი, როცა ორი მოწმე ქუჩაში მკვდარი იწვა, „შვიდი ჟამის“ გაფანტვის სიმბოლოა; იგი ასევე მოითხოვს ჭეშმარიტების გამოცდილებით მიღებას.

მილერის ძვირფასეულობა, რომელიც წარმოადგენს 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, გახსნილ ჭეშმარიტებებს, უკანასკნელი დღეების ქალწულთათვის გამოცდად იქცევა. ჭეშმარიტებაში „სულიერად“ დამკვიდრების გამოცდილება წარმოადგენილია მილერის პირველი ძვირფასეულობით, ხოლო ჭეშმარიტებაში „ინტელექტუალურად“ დამკვიდრება წარმოადგენილია ისლამის, მესამე ვაების, უწყებით. „შვიდი ჟამის“ მიერ წარმოადგენილი მონანიებისა და აღსარებისკენ მოწოდება განსაზღვრავს საქმეს, რომელიც ხორციელდება ქრისტესთან თანხვედრაში უწმიდეს ადგილას, და წარმოადგენილია „mareh“-ის ხილვით.

ისლამის მესამე „ვაის“ „ინტელექტუალური“ გაგება წარმოადგენილია „ხაზონის“ ხილვით, და ბეჭედდასასმელად მოწოდებულთათვის ორივე აუცილებელია. 1863 წელს ლაოდიკიური ადვენტიზმი იერიხოვნის კვლავ აშენებას ირჩევს და იერუსალიმის აღდგენის საქმეს ტოვებს. იერიხონი სიმდიდრის სიმბოლოა, როგორც ამას ლაოდიკიური სიბრძნევე გამოხატავს.

„ქვეყანაში ერთ-ერთი უმტკიცესი ციხესიმაგრე — დიდი და მდიდარი ქალაქი იერიქონი — სწორედ მათ წინ იდო, თუმცა მათი გილგალის ბანაკიდან მცირე მანძილით იყო დაშორებული. ნაყოფიერი ველის საზღვარზე, რომელიც ტროპიკული მხარეების უხვი და მრავალფეროვანი ნაყოფით იყო მდიდარი, მისი სასახლეები და ტაძრები ფუფუნებისა და გარყვნილების სავანეს წარმოადგენდა; ეს ამაყი ქალაქი, თავისი მასიური ზღუდეების მიღმა, ისრაელის ღმერთს გამომწვევად უპირისპირდებოდა. იერიქონი კერპთაყვანისმცემლობის ერთ-ერთი მთავარი ცენტრი იყო და განსაკუთრებით მთვარის ქალღმერთ აშთორეთს ეძღვნებოდა. აქ იყო თავმოყრილი ყოველივე ის, რაც ქანაანელთა რელიგიაში ყველაზე უღირსი და მეტად დამამცირებელი იყო. ისრაელის ხალხი, რომლის ცნობიერებაშიც ჯერ კიდევ ცოცხლად იყო ბეთ-ფეორში მათი ცოდვის შემზარავი შედეგები, ამ წარმართულ ქალაქს მხოლოდ ზიზღითა და ძრწოლით თუ შეხედავდა.“ Patriarchs and Prophets, 487.

„ქვა“, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს 1863 წელს, როცა ისინი იერიქონს კვლავ აშენებდნენ, იყო „შვიდი ჟამი“, რომელიც უკანასკნელ დღეებში გახდებოდა ჭეშმარიტებად (ძვირფას ქვად), რომელიც ხდება „კუთხის თავი“, რადგან სწორედ ეს ჭეშმარიტებაა ის, რაც ერთად ქსოვს ადვენტიზმის დასაწყისს მილერიტთა მოძრაობაში ადვენტიზმის დასასრულთან — ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობაში. ეს ძვირფასი ქვა, რომელიც არის „შვიდი ჟამი“, ასევე არის „დღე, რომელიც უფალმა შექმნა“, და იგი თავად ქრისტეა, რადგან იგი არის სიტყვა და იგი არის „ჭეშმარიტება“. ისლამის საკითხი არის თემა, რომელიც წარმოშობს როგორც უწინდელი, ისე ახალი რჩეული ხალხის განწმენდას, და ეს ორგზისი განწმენდა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს,

რომელიც იყო „აღმოსავლეთის ქარის დღე“. იმ დღეს გუშაგებს უნდა ემღერათ სწორედ ისzelfde სიმღერა, რომელიც ქრისტემ იმღერა, როცა მან ვენახის იგავი გამოაცხადა. ას ორმოცდაოთხი ათასი მღერის მოსეს სიმღერას („შვიდ ჟამს“) და კრავის სიმღერას.

და ვიხილე ვითარცა ზღვა მიწისა, ცეცხლთან შერეული; და ისინი, რომელთაც მოიპოვეს ძლევა მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე, იდგნენ მიწის ზღვაზე და ჰქონდათ ღვთის ქნარები. და გალობენ მოსეს, ღვთის მონის, საგალობელს და კრავის საგალობელს, ამბობენ: დიდნი და საკვირველნი არიან საქმენი შენნი, უფალო ღმერთო ყოვლისმპყრობელო; მართალნი და ჭეშმარიტნი არიან გზანი შენნი, წმიდათა მეუფეო. გამოცხადება 15:2, 3.

„კრავი“ არის ქრისტე, რომელიც დაკლულ იქნა, და იგი დაკლულ იქნა ორი ათას ხუთას ოც დღეთა შუაგულში, რითაც ერთმანეთთან აკავშირებს თავისი სიცოცხლისა და სისხლის მსხვერპლს (სადაც მან დაამტკიცა აღთქმა), მოსეს „მისი აღთქმის დავასთან“ ერთად, ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში. მოსესა და კრავის გალობა არის წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზონის გალობა და მისი „გამოცხადების“ მარეჰის გალობა. ეს არის გალობა გონებრივი და სულიერი გაგებისა, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის მერვე თავის ორი ხილვით. ეს არის გალობა აღთქმის ხალხისა, რომელსაც განიკითხავენ და გვერდს აუვლიან, მაშინ როცა ირჩევა ახალი რჩეული ხალხი. შერჩევის პროცესი, და მამასადამე გალობაც, დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს.

იაკობისგან მომსვლელნი ფესვს გაიდგამენ; ისრაელი აყვავდება და კოკორს გამოიტანს და ნაყოფით აღავსებს ქვეყნიერების პირს. განა დაჰკრა მას ისე, როგორც დაჰკრა მის დამკვრელთ? ან განა მოიკლა იგი იმგვარი ხოცვით, როგორითაც მის მიერ დახოცილნი მოიკლნენ? ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შეეკამათები მას; იგი შეაკავებს თავის მძვინვარე ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამით, ამიტომ, განიწმინდება იაკობის ურჯულოება; და ეს არის მთელი ნაყოფი მისი ცოდვის მოსაცილებლად: როცა იგი სამსხვერპლოს ყველა ქვას დამსხვრეულ კირის ქვებად აქცევს, აშერები და კერპები აღარ აღიმართება. მაგრამ გამაგრებული ქალაქი გაუდაბურდება, საცხოვრებელი ადგილი მიტოვებული იქნება და უდაბნოსავით დარჩება; იქ ხბო იკვებება, იქვე დაწვება და მის ტოტებს შეჭამს. როცა მისი რტოები გახმება, გადატყდება; ქალები მოვლენ და ცეცხლს მისცემენ მათ; რადგან ეს არის უგუნური ხალხი; ამიტომ მათი შემოქმედი არ შეიწყალებს მათ და მათი გამომსახველი არ გამოიჩენს მათდამი წყალობას. და იქნება იმ დღეს, რომ უფალი გამოაცალკევებს მდინარის კალაპოტიდან ეგვიპტის ნაკადულამდე, და თქვენ სათითაოდ შეგროვდებით, ჰე, ისრაელის ძენო. და იქნება იმ დღეს, რომ დიდი საყვირი დაიბერება, და მოვლენ ისინი, რომელნიც დასაღუპად იყვნენ განწირულნი აშურის ქვეყანაში, და განდევნილნი ეგვიპტის ქვეყანაში, და თავყანს სცემენ უფალს წმიდა მთაზე იერუსალიმში. ესაია 27:6–13.

სწორად გაგების შემთხვევაში, ეს მუხლები მიუთითებს პერიოდზე 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონამდე. მეექვსე მუხლი განსაზღვრავს მთელ ისტორიას, რადგან აღნიშნავს მცენარის დასაწყისს, რომელიც ფესვს იდგამს, შემდეგ ყვავილობს და კვირტებს ისხამს, და ბოლოს ნაყოფით ავსებს დედამიწას.

ნაყოფი, რომელიც დედამიწას ავსებს, ამას აკეთებს „ჟამის“ განმავლობაში, რაც საკვირაო კანონის კრიზისია. მაშინ, როცა ქრისტე თავის ნაყოფს თავის ბელელში აგროვებს, იგი იმავდროულად ბაბილონზე სამსჯავროსაც მოავლენს. სამსჯავრო, რომელიც იმ დროს ხდება, როცა დედამიწა ნაყოფით ივსება, წარმოდგენილია მეშვიდე მუხლში, როდესაც ორი კითხვა ისმის: „განა ისე სცემა მას, როგორც სცემდა მის მცემელთ? ანდა განა ის ისე მოიკლა, როგორც მის მიერ მოკლულთა მოკვლა იყო?“

შემდეგ, მერვე მუხლში, გვიანი წვიმის მისხურება აღნიშნულია გამოთქმით: „ზომით“. მცენარეთა აღმოცენებას იწვევს წვიმა, და როდესაც გვიანი წვიმის დასაწყისი აღინიშნება, იგი აღნიშნულია, როგორც დასაწყისი „ზომით, როცა იგი აღმოცენდება“. როდესაც გვიანი წვიმა იწყება, იგი იღვრება „ზომით“, რადგან თუ სამკალი ჭეშმარიტთა და ცრუთა ნაზავია, იგი უზომოდ არ იღვრება.

„ყოველი ჭეშმარიტად მოქცეული სული გულმხურვალედ ისურვებს, რომ სხვებიც გამოიყვანოს შეცდომის სიბნელიდან იესო ქრისტეს სიმართლის საკვირველ ნათელში. ღვთის სულის ის დიდი გარდამოსვლა, რომელიც მთელ დედამიწას გაანათებს მისი დიდებით, არ მოვა, ვიდრე არ გვეყოლება განათლებული ხალხი, რომელმაც გამოცდილებით იცის, რას ნიშნავს ღმერთთან თანაშრომლობა. როცა ქრისტეს მსახურებას სრული და მთელი გულით მიძღვნა გვექნება, ღმერთი ამ ფაქტს თავისი სულის უზომო გარდამოსვლით აღიარებს; მაგრამ ეს არ მოხდება მანამდე, ვიდრე ეკლესიის უდიდესი ნაწილი ღმერთთან თანაშრომალი არ იქნება. ღმერთს არ შეუძლია თავისი სულის გარდმოდვრა იქ, სადაც ეგოიზმი და საკუთარი თავისადმი დატკბობა ასე აშკარად ვლინდება; სადაც ისეთი სული სუფევს, რომელიც, სიტყვებად რომ ჩამოყალიბდეს, კაენის იმ პასუხს გამოხატავდა: — „განა მე ჩემი ძმის მცველი ვარ?“ თუ ამ დროის ჭეშმარიტება, თუ ყოველ მხარეს მომრავლებული ნიშნები, რომლებიც მოწმობენ, რომ ყოველივეს აღსასრული ახლოსაა, საკმარისი არ არის იმისათვის, რომ გააღვიძოს იმათი მიძინებული ძალები, ვინც თავს ჭეშმარიტების მცოდნედ აცხადებს, მაშინ იმ ნათლის თანაზომიერი სიბნელე, რომელიც მათზე ანათებდა, ამ სულებს დაეწევა. მათი გულგრილობისათვის ვერავითარი გამართლების მსგავსებაც კი არ ექნებათ, რაც მათ საბოლოო ანგარიშების დიდ დღეს ღმერთს წარუდგენენ. მათ ვერ ექნებათ ვერავითარი მიზეზი იმის ასახსნელად, თუ რატომ არ ცხოვრობდნენ, არ დადიოდნენ და არ შრომობდნენ ღვთის სიტყვის წმინდა ჭეშმარიტების ნათელში და ამგვარად, თავიანთი ქცევით, თანაგრძნობითა და მოშურნეობით, ცოდვით დაბნელებულ ქვეყნიერებას არ უცხადებდნენ, რომ სახარების ძალა და სინამდვილე ვერ იქნებოდა უარყოფილი.“ Review and Herald, July 21, 1896.

და უაიტი ამ მონაცვეთს განსაზღვრავს იმ მომენტად, როდესაც გამოცხადების ანგელოზი ჩამოდის, რადგან იგი ამბობს: „ღვთის სულის დიდი გადმოდვრა, რომელიც მთელ დედამიწას მისი დიდებით ანათებს.“ სხვა მონაცვეთში, რომელსაც ამ წერილებში ხშირად ვიმოწმებდით, მან მიუთითა, რომ როდესაც „ნიუ-იორკის დიდი შენობები“ „დაინგრევა“, „გამოცხადების მეთვრამეტე თავი, პირველი მუხლიდან მესამის ჩათვლით, აღსრულდება.“

ამ აზრთა განვითარებას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ახლა ვუმღერებ ჩემს საყვარელს, სიმღერას ჩემი საყვარლისა მისი ვენახის შესახებ.
ჩემს უსაყვარლესს ჰქონდა ვენახი ძალზე ნაყოფიერ ბორცვზე. მან შემოღობა იგი,
ქვები გამოურჩია, რჩეული ვაზი ჩაყარა, შუაგულში კოშკი ააშენა და შიგ
საწნახელიც გააკეთა; და მოელოდა, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ხოლო მან ველური
ყურძენი გამოიღო. ახლა კი, იერუსალიმის მკვიდრნო და იუდას კაცნო,
გევედრებით, განსაჯეთ ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის. კიდევ რა უნდა
გაკეთებულიყო ჩემი ვენახისთვის, რაც მე არ გამიკეთებია მასში? მაშ, რატომ, როცა
მოველოდი, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ველური ყურძენი გამოიღო? და ახლა,
მოდით, გეტყვით, რას ვუპირებ ჩემს ვენახს: მოვხსნი მის ზღუდეს და შეიჭმება;
დავანგრევ მის კედელს და გაითელება. გავაუკაცრიელებ მას: არ გაისხლვება და არ
დამუშავდება; ეკლები და ძეძვები ამოვა მასზე; ღრუბლებსაც ვუბრძანებ, რომ წვიმა
არ აწვიმონ მასზე. რადგან ცაბოთ უფლის ვენახი ისრაელის სახლია, ხოლო იუდას
კაცნი მისი საამური ნერგი; იგი სამართალს მოელოდა, და აჰა — ძალადობა;
სიმართლეს მოელოდა, და აჰა — ღალადი. ესაია 5:1–7.